

Тя толкозъ малко приличаше на баща си, че всѣка негова грѣмовна дума въ нейната уста се обрѣшаше въ праздно дръкане. Възможно ли е неговото „да бѣде или да не бѣде“ да е зависѣло нѣкога отъ тая закудкудякала кокошка?

Тя пакъ се приближи до него и съ едно грациозно движение се облегна на неговата рѣка.

— Ала не е истина, че утрѣ заранъ ще го откарашъ и ще го прѣдставишъ на военния съдъ, та той да го осѣди на застрѣлване? Това е лъжа, нали? Азъ не вѣрвамъ. Ти не си толкозъ лошъ?

Той удържа едно нетърпѣливо движение.

Нима това е истина? — каза тя, като си отригваше очитѣ. — Но ако те помоля много, милий Болеславъ, ти ще го пуствнешъ заради мене, нали?

Нейната молба бѣше изказана спокойно, като че ли работата се отнасяше до нѣщо случайно, ала въ очитѣ, втречени подозрително въ него, се забѣлѣзваше спотаенъ страхъ.

— Милий, милий Болеславъ! — продължи тя по-пламенно, при което рѣката ѝ почна да трепери, — ако ме обичашъ поне отъ малко-малко, ти нѣма да се раздѣлишъ тѣй съ мене. Азъ вѣчно ще носи образа ти въ сърдцето си, и ако съдбата ни раздѣли, ще се моля за тебе и ще те благославямъ.

— Прости ме, Елено, — каза той трогнатъ отъ молбата ѝ, която му се видѣ искрена, — ако ти се покажа жестокъ. Но азъ нищо не мога да направя. Твоята молба е неизпълнима.

Тя, види се, не си прѣдставляваше даже възможността да получи такъвъ отговоръ и цѣла минута втречено и ядосано го гледѣ. Послѣ тя изведнѣжъ се разплака и, като се облегна на едно дърво, закри лицето си съ своитѣ слаби рѣцѣ.